

- 8. v. „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.” Az egész levél Óröla tesz bizonyosságot: magyarázza személyét, szolgálatát.
 - o Nagyobb az angyaloknál, Mózesnél, az ÓSZ-i főpapok szolgálatánál.
 - o Tökéletes áldozat – az ÓSZ-i tökéletlen áldozatok nem törölték el a bűnöket, az Ő várására neveltek. – „Tegnap.”
 - o Nagy főpap, az új szövetség közbenjárója (12,24). „Járuljunk hozzá bizalommal.” – „Ma.” Ill. „Ma, ha az Ő szavát halljátok...”
 - o „Örökké” – Ő az „örök tökéletes Fiú”, akiben „rendíthetetlen országot nyertünk” (12,28). Velünk van a világ végezetéig, és „odaát” is Őt fogjuk látni.
- Őhöz kell ragaszkodnunk.
 - o 9. v. „Idegen tudomány” az, ami Jézus Krisztus helyett mást hirdet, ami által Istenhez közeledni lehet. A zsidókeresztyének számára kísértés, hogy újra a látható áldozatokban bízzanak („ennivaló”).
 - o Sok biztatás, pl. 10,24–25; 12,1–3, ill. figyelmeztetés, pl. 6,1–8. – Biztatni azért (is) kellett, mert kezdődtek a keresztyénüldözések, ill. a nem hívő zsidók részéről való megvetés. Ma is ateistának tekintik Izraelben a Jézus-hívő zsidókat.
 - o Hozzánk hasonlóan mi is „megvetett kisebbség” vagyunk (nemcsak a világban, az egyházban is), akiknek nincs más, mint Jézus Krisztus. A mi oltárunk is a kereszt, „amelyről nincs joguk enni” azoknak, akik „a sátnak szolgálnak” – látható áldozatokban bíznak, látványosan „szolgálnak” Istennek és ezzel dicsekednek, akik azt képzelik, hogy Isten „csak az övék”.
- Az áldozat maga a vér. Az ÓSZ-ben ezt viszi be a főpap a szentélybe, az ÚSZ-ben ez „ontatik ki bűneitek bocsánatára” (Mt 26,28; Zsid 9,22).
- A test a „kapun kívül szenved” („a táboron kívül megégetik”). Oda kell kimennünk, ha Jézust keressük.
 - o „Az Ő gyalázatát hordozva” – a bűneimet, amik neki a gyalázatot okozták, oda kell vinnünk hozzá, a kereszthez.
 - o „Az Ő gyalázatát hordozva” – vállalva, hogy ha Őt követjük, ugyanúgy üldöznek, megvetnek.
 - o Megvetett kisebbségként „nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük”. A zsidók számára Jeruzsálem volt „a maradandó város”, megmaradása az Istennel való kapcsolat feltétele volt (a templom). A világ számára a „világ” az.
 - A mi megmaradásunk, a hitünk és az Egyház megmaradása nem attól függ, hogy a világ (pl. „hívő” kormány, vagy az ev./ref./stb. egyház) megvéd-e minket – Jézus Krisztusé az Egyház, Ő védi meg (Mt 16,18).
- A mi áldozatunk:

- A bizonyágtétel Jézus Krisztusról. Akkor tudunk bizonyágot tenni, és akkor lesz hiteles, ha valóban „az eljövendőt keressük” (→ 11,16: „jobb után vágyódnak... ezért nem szégyelli őket az Isten”).
- Jótékonyság, adakozás: ebben „gyönyörködik Isten”, ha hálaáldozat és nem képmutatás, nem kényszer – ezt is „örömmel és nem bánkódva” tegyük.
- Keret: 7.17. Lehet „mások hitét követni”, mert annak a gyümölcseit látjuk (Jézust nem).
 - Ők is „örömmel és nem bánkódva” akarnak szolgálni – ez rajtunk múlik.
 - „Figyeljete életük végére” – „látni akartuk, hogyan hal meg”. Ha valakinek a halála, ill. a szenvedése bizonyágtétel, az ajándék, de pecsét is.